

Arrest

nr. 77 640 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 19 augustus 2010 een asielaanvraag in.

Deze resulteert uiteindelijk in het arrest gekend onder nummer 68 337, uitgesproken op 13 oktober 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 29 november 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven onder de vorm van een bijlage 13 quinques. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten P.L.D.P.B.L. (...) geboren te Kurunegala, op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 13/10/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "[artikel] 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het beginsel van goed en behoorlijk bestuur, schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens".

Het middel luidt als volgt:

"Doordat, eerste onderdeel, verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing nagelaten heeft rekening te houden met een aanvraag tot regularisatie van verblijf ingediend door verzoeker bij aangetekend schrijven van 24 oktober 2011 op grond van de artikelen 9bis en 10bis§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat deze aanvraag werd ingediend door verzoeker terwijl hij op geldige wijze op het grondgebied van het Rijk verbleef;

Terwijl het beginsel van goed en behoorlijk bestuur aan de administratie de plicht oplegt om alvorens over te gaan tot het nemen en betekenen van de bestreden beslissing zij eerst dient over te worden gegaan tot het nemen en betekenen van een beslissing betreffende de aanvraag tot regularisatie ingediend op grond van de artikelen 9bis en 10bis§2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat verwerende partij nagelaten heeft dit te doen;

Dat door zo te handelen verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van goed bestuur dat inderdaad vooropstelt dat verwerende partij zich eerst moet uitspreken omtrent de ingediende aanvraag tot regularisatie van verblijf gecombineerd met een verzoek tot gezinshereniging alvorens over te gaan tot het nemen en betekenen van de bestreden beslissing;

Zodat de bestreden beslissing op dit onderdeel niet afdoende is gemotiveerd;

Doordat, tweede onderdeel, de bestreden kan leiden tot een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens;

Terwijl, dat op grond van de feitelijke elementen, zoals uiteengezet sub I van huidig verzoekschrift, moet worden geoordeeld dat bij een terugkeer van verzoeker naar zijn land van oorsprong zijn morele en fysieke integriteit in het gedrang dreigt te komen omwille van de politieke activiteiten van verzoeker in Sri Lanka en de gevolgen die daaraan door de huidige machthebbers in Sri Lanka dreigen te worden verbonden;

Dat dit kan leiden tot een inbreuk op artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker in de mate dat hij het slachtoffer kan worden van folteringen of andere mensonterende behandelingen;

Dat tevens, op grond van de feitelijke elementen zoals uiteengezet sub I van huidig verzoekschrift, moet blijken dat de uitvoering van huidige overeenkomst, een inbreuk inhoudt op artikel 8 van het EVRM in die mate dat het recht van verzoeker op een gezinsleven alsook op een privéleven dreigt te worden geschonden bij uitvoering van de bestreden beslissing;

Dat verzoeker immers op 26 april 2008 is getrouwd met Mevrouw K. K. in Sri Lanka. Bij beslissing van 12 april 2011 van verwerende partij werd het verblijf van Mevrouw K. K. geregulariseerd. Genoemde beslissing stelt dat aan betrokkene een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister kan worden

afgeleverd als zij tijdig een arbeidskaart "B" kon voorleggen. Inmiddels werd op 20 oktober 2011 aan Mevrouw K.K. een arbeidskaart "B" afgeleverd;

Dat Mevrouw K. in België verblijft sinds 15 maart 2007 en zij werkt als aangestelde werkzaam bij de heer R. A. G., (...) op grond van de bekomen arbeidskaart;

Dat in de loop van de maand november 2011 de wijkagent van de gemeente Berchem reeds een woonstcontrole uitvoerde bij verzoeker en zijn echtgenote op het adres waar het koppel verblijft;

Dat een verwijdering van verzoeker van het Belgische grondgebied als gevolg van de uitvoering van de bestreden beslissing het gezinsleven alsook het privéleven van verzoeker in ernstige mate dreigt te belemmeren gedurende een niet te overziene periode;

Zodat, artikel 62 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als ook het beginsel van behoorlijk bestuur en de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden;

Dat het middel in zijn geheel bijgevolg ernstig en gegrond voorkomt."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers asielaanvraag grondig werd bestudeerd door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Het CGVS was van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen stelde het volgende:

(...) Verschillende elementen uit uw verklaringen ondermijnen immers de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo werd vooreerst vastgesteld dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u eind 2006 naar Cyprus reisde (...) terwijl u voor het CGVS verklaarde al in 2004 in Cyprus te zijn (...). Uw verklaring dat u loog omdat u in de war was f is onaf doende. Wat er ook van zij, uit uw administratief dossier blijkt dat u een asielaanvraag indiende in Cyprus maar een aantal maanden later onttrok u zich al van de bescherming van de Cypriotische regering door uw asielaanvraag in te trekken en vrijwillig terug te keren naar Sri Lanka. Daar uw asielaanvraag toen verbonden is aan uw huidige asielaanvraag (uw eigendom zou door de regeringspartij afgenomen zijn), breekt uw terugkeer de ernst van uw algemene vrees reeds af. (...)

Voorts verklaarde u dat u na uw terugkeer in Sri Lanka in 2007 problemen kende wegens uw politieke activiteiten; Echter u verklaarde tevens enkel politiek actief geweest te zijn tussen eind 2009 en begin 2010 (verkiezingsperiode), de andere jaren deed u niet aan politiek (...). Dit breekt de ernst van uw politiek profiel danig af. (...)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde het volgende:

(...) Gelet op het bovenstaande is de Raad van mening dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen van de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. (...) "

Aangezien verzoekers asielaanvraag werd onderzocht door het CGVS, werd een mogelijke schending naar artikel 3 EVRM eveneens reeds onder de loep genomen. Hierbij merkt verwerende partij op dat artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De inhoud van artikel 15,b) komt overeen met die van artikel 3 EVRM; de inhoud van artikel 15, c) daarentegen is ruimer dan die van dit artikel (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, NAV 2009, 138, noot Hemme Battjes; T.Vreemd. 2009, 153 en 225, noot Dirk Vanheule, "Individuele bedreiging van de asielzoeker niet steeds vereist bij een gewapend conflict"; IJRL 2009, 297-307).

De bestreden beslissing werd aldus niet genomen zonder een voorafgaandelijk onderzoek naar het al dan niet bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM, bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker maakt daarenboven in zijn verzoekschrift niet aannemelijk dat hij riskeert blootgesteld te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, daar hij naast zijn loutere bewering geen enkele concrete elementen aanbrengt die op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn en die zijn hypothetische bewering zou kunnen staven. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker brengt geen enkele informatie bij die de vaststellingen van het Commissariaat-Generaal bevestigt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, doet wankelen.

Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in

het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk k).

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening gehouden te hebben met een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend bij toepassing van de artikelen 9bis en 10 van de vreemdelingenwet, ingediend op 24 oktober 2011, heeft de verwerende partij de eer op te merken dat deze aanvraag zich niet in het administratieve dossier bevindt, waardoor er geen rekening mee gehouden kon worden. Zelfs indien er effectief een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou zijn ingediend, wat niet blijkt, dan nog heeft deze aanvraag geen invloed op een afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker verwijt de verwerende partij geen rekening te houden met de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en met de aanvraag gesteund op artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet.

Samen met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat deze aanvraag en/of aanvragen zich niet in het administratief dossier bevinden. Ter terechtzitting legt verzoeker twee bijkomende stukken neer waaruit blijkt dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend bij de gemeente op 24 oktober 2011. Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS

3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Evenmin is de Raad een *“beginsel van behoorlijk bestuur”* gekend dat oplegt dat de verwerende partij zich eerst dient uit te spreken over de aanvragen in toepassing van artikelen 9bis en 10bis van de vreemdelingenwet alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken, laat staan dat dit dient gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 3 EVRM, bepaalt dit artikel dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië,

§ 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zijn asielmotieven herhaalt. Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag grondig werd bestudeerd en dat de asielinstanties er geen geloof aan hechtten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in voormeld arrest dat het asielrelaas niet aannemelijk werd gemaakt en dat verzoeker evenmin in aanmerking kwam voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd aldus reeds onderzocht en verzoeker brengt geen nieuwe elementen aan. Met zijn algemeen betoog toont verzoeker geenszins een schending van artikel 3 EVRM aan.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst verzoeker naar zijn huwelijk met een dame die in België gemachtigd werd tot tijdelijk verblijf. Zijn echtgenote is in België werkzaam. Aangenomen kan worden dat hij een gezin vormt met zijn echtgenote.

In casu vraagt verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij zijn echtgenote. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Ook het huwelijk geeft niet van rechtswege de toelating tot verblijf.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Evenmin sluit de bestreden beslissing uit dat verzoeker kan terugkeren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten tot het legaal binnenkomen en verblijven, desgevallend in functie van zijn echtgenote. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoeker geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN